

[Kristian R. Kristensen]

Det ene af de to lovforslag, nr. L 96, som er fremsat af kultur- og kommunikationsministeren, bygger på den bærende idé, at kulturlivet og erhvervslivet er ligeværdige dele af vores samfund og gensidigt kan opnå fordele ved et samarbejde.

Det er det dér med samarbejdet, jeg gerne vil pege på. Jeg tror, der er noget berigende for hele samfundet i, at to parter som kulturlivet og erhvervslivet opnår et samarbejde. Så kunne det være, at vi fik skabt en god og alsidig kultur i vort samfund.

Samtidig fremsætter skatteministeren lovforslag nr. L 97, som går ud på, at gaver, som ydes af selskaber for at støtte kunst og kultur, inden for visse grænser kan fratækkes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Det er igen et led i det samarbejde, der gerne skulle blive til gavn for os alle, fordi det udtrykkeligt siges, at gaverne skal ydes til almenyttige foreninger, stiftelser eller institutioner, som udelukkende eller i stor udstrækning benytter de midler, de får, til fordel for kunst og kultur. Samtidig indebærer det en godkendelse, sådan at gaverne kan blive fradragsberettigede for gaverne.

Selskaberne skal kunne yde gaver til almenyttige foreninger og stiftelser, og det er igen et bevis på, at det er de samme tanker, de samme ideer, der går igen i de to forslag fra henholdsvis kultur- og skatteministeren, og det ser jeg som noget positivt.

Derfor skal jeg på vegne af CD og Kristeligt Folkeparti anbefale lovforslagene til videre behandling.

(Kort bemærkning).

Jimmy Stahr (S):

Nu letter det selvfølgelig lidt, at vi kan tage to regeringspartier på én gang og svare, altså både CD og Kristeligt Folkeparti.

Her kom altså en ny ting ind i billedet, nemlig et samarbejde mellem erhvervslivet og kulturlivet, og det synes jeg lyder fremragende. Igen må jeg så spørge: Hvorfor kunne det samarbejde ikke foregå uden om staten? Hvorfor skal staten hele tiden blandes ind i det? Den er jeg meget imod at man blander ind hele tiden. Jeg synes, at erhvervslivet skulle støtte kulturlivet og lave et godt samarbejde mellem erhvervsliv og kulturliv, men jeg kan stadig væk ikke se, hvorfor det skal indblande os andre.

(Kort bemærkning).

Kristian R. Kristensen (KRF):

Det samarbejde, der her er tale om, er ikke bare et samarbejde imellem erhvervslivet og kulturlivet. Det er også et samarbejde mellem det frie erhverv og det offentlige.

Jørgen Tved (FK):

Engang for mange år siden kunne man, hvis man syndede, hos den katolske kirke købe et afladsbrev. Jo større synder, jo dyrere brev.

Nu er man åbenbart ved at indføre nogle skattefiduser – det er jo det, sagen drejer sig om – ikke til støtte af kulturen, men hvis erhvervslivet har svinet rigtig meget i miljø og natur, hvis de har været rigtig grove over for de ansatte, måske ved at overtræde nogle arbejderbeskyttelsesregler osv., kan de købe aflad ved at give et eller andet beløb til kulturen, som det hedder så flot. Det skal de nok fortælle vidt og bredt, og så kan skatteyderne få en god del af regningen, for det er naturligvis en skattefidus.

Det er egentlig det, kulturministeren foreslår, og det er glædeligt, at der tilsyneladende ikke her i Folketinget er gehør for flere fiduser af den slags.

Det er allerede blevet sagt fra flere af ordførernes side, at åbner man op i højere grad for den slags, end man allerede har gjort, så varer det ikke længe, før vi ser balletdanserne på Det Kongelige Teater danse »Svanens død« med et skilt i hånden: »Jeg er sponsoreret af Axel Juhl-Jørgensens byggefirma« eller: »Jeg er betalt af Toms Chokolade«, eller hvad det nu kan være for mærkværdigheder, vi kommer til at opleve.

Jeg synes, at vi i denne sal har hørt nogle meget fornuftige synspunkter fra begge de socialdemokratiske ordførere. Der var bare en lille bemærkning, jeg ikke var så glad for. Det var, at vi kunne se på sagen i udvalgene.

Når jeg ikke var så glad for den bemærkning, er det, fordi vi for nogen tid siden her i Tinget diskuterede reklamefjernsyn og reklame i lokalradioerne. Også her sagde den socialdemokratiske ordfører mange fornuftige ting. Vi kunne faktisk skrive under på, hvad der blev sagt i den retning. Og så ser vi nogle få dage efter, at man vender 180 grader, og så siger man: Nå ja, så må vi altså lukke op for reklamen.

Derfor er vi lidt nervøse for, at når Socialdemokraterne kommer ind bag de lukkede døre i disse udvalg, hvorfra der ikke må refereres, vil de også i denne sag vende 180 grader.